

גיליון מס'
23

פרשת "תזריע"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

איך נבין שהכל מה'

הדרך להבין מה הטוב לנו בקשיים שה' מביא עלינו, היא לעצור את מרוץ החיים, ולהתבונן במה הקב"ה מטיב עימי.

פעמים שהבורא יתברך מונע מאיתנו לסגור עסקה מסוימת, כיון שהיא לא מתאימה עבורנו. כגון קניית דירה, או להתקבל למקום עבודה, במבט ראשוני זה נראה כל כך מתאים וטוב בשבילנו, אבל אם הבורא החליט שזה לא יצא לפועל, אם נעמיק בזה נבין שזה פשוט לא מתאים לנו, והבורא יתברך מכין עבורנו דירה או עבודה טובה יותר עבורנו.

כן הדבר גם לגבי שידוכים, פגשתי את הבחורה המושלמת מבחינתי, "כלילת המעלות", והיא החליטה לסיים את הקשר, מה טוב בזה עבורי? שואלים אותי בחורים רבים.

ותשובתי אליהם: האם אתה יודע שהבורא יתברך אוהב אתך? כן - עונים פה אחד. נראה לך שהוא לא רוצה שהיה לך טוב? בוודאי שהוא רוצה - הם עונים. ומיד מוסיפים: "אבל למה?" ותשובתי אליהם: יכול להיות שמחכה לך כלה הרבה יותר טובה, ואף הבחורה המדוברת מי אמר שהיא באמת כמו שחשבת? אולי הקב"ה הציל אותך מקשר שהיה מאד רע עבורך? ההבנה שלנו כמה טוב עבורנו היא מאד מוגבלת. והבנת דבר זה חשובה מאד כדי שנקבל את גזרותיו באהבה.

סיבה נוספת ושכיחה מאוד לייסורים שבאים עלינו, וכדאי שנחקוק אותה היטב בליבנו, והיא "מידת הגאווה".

כשאנחנו מצליחים מאד, כלכלית או חברתית, או בענייני חכמה כגון לימוד התורה וכדומה, קל מאוד להגיע על ידי זה למידת הגאווה, שהיא מידה רעה מכל המידות הרעות, עד שאמר עליה שלמה המלך (משלי טז, ה') "תועבת ה' כל גבה לב".

הכל תלוי בנו

והדבר מדהים, אם רק נחשוב על זה, הרי ה' יתברך מתעב בעלי גאווה, ומסבירה הגמרא במסכת סוטה (ה). שאומר עלי הקב"ה "אין אני והוא יכולים לדור במקום אחד". וזאת משום שהגאותן חושב בליבו "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", וחלילה שוכח מבורא עולם, וסופו לבעוט באמונת הבורא ובמצוותיו, כמו שנאמר (דברים לב, טו) "וישמן ישורון ויבעט".

הקב"ה מכיר אותנו טוב יותר ממה שאנחנו מכירים את עצמנו,

והוא יודע גם את עתידנו ובוחר ליבותינו, יהודי שמשתדל לפרנס את משפחתו בודאי שהבורא יתברך רוצה שיהיה לו קל ונח, ופרנסתו תגיע עליו ברווח ולא בצמצום.

אבל פעמים שיודע הבורא יתברך שאם יקבל היהודי פרנסתו בנקל יגבה ליבו בגלל "יכולותיו המופלאות", להרוויח כל כך הרבה כסף בעבודה קלה שכזאת, ואומר בליבו מי עוד כמוני מוצלח בעסקים וכדומה, וא"כ השפע עצמו שהשפיע עליו הבורא יתברך הוא הגורם לאדם שלא ייכנע ליבו לפני בוראו.

בעיני ראיתי יהודים שהצליחו בזמן מועט להתעשר, ואינם מוכנים לקבל מוסר מהרב אם אינם ערבים לאוזנם, וכששאלתי אחד מהם מדוע אתה לא בא לשיעורים כבעבר, תשובתו הייתה "הרב תבוא אליי הביתה ללמדני ואשלם לך את שכרך הראוי". לצערי לא מצאתי זמן פנוי עבורו, וכך נשאר הוא ללא שיעור תורה קבוע, וההמשך ידוע.

גברים רבים שמפרנסים את משפחתם לבדם, פעמים מרשים לעצמם להתנהג בזלזול לנשותיהם או לילדיהם, בחושבם בליבם מה הם שווים בלעדי, הרי אני "מפרנס" אותם, והם כמו "פרזיטים" חיים על חשבוני.

וכן להפך נשים שזכו שבעליהן לומדים תורה, או פשוט לא מצליחים להביא משכורת מכובדת, והן עובדות בעבודה שמכניסה להן כסף רב, מרגישות התנשאות על בעליהן, איזה גבר הוא שלא יכול לפרנס את משפחתו, אומרות בליבם. מחשבות אלו כמוכנן גורמות להרס התא המשפחתי.

כפיות טובה

תתארו לעצמכם כמה כפיות טובה יש במחשבות אלו, הרי הבורא יתברך קורא מחשבות ליבנו, ואומר אני ריחמתי עליו או עליה ועשיתי אותם כצינור בלבד להעביר פרנסה למשפחתם, והם שכחו ממני וחושבים "אנחנו הרווחנו".

וכדי שדברים אלו לא יקרו גורם הבורא יתברך לקושי כלכלי, כדי שכל צד יבין אני לבדי לא שווה כלום, ורק יחד עם רעייתי אולי נוכל להתקיים. והחשוב מכל לא יתגאו בליבם,

מתוך הספר "יגל ליבי בישועתך"

זמני כניסה ויציאת השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

ת"א	י-ם	חיפה	ב"ש
18:46	18:48	18:48	18:47
19:38	19:40	19:39	19:39
20:25	20:28	20:27	20:26

בירושלים: לנותרים 40 דקות 18:28

לעילוי נשמת

לרפואת

להצלחת

להצלחת

אילן בן שושנה מהין אורי בן ציונה חיה שושנה בת מרים לולי בת מסעודה

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 12,000 עותקים

הנהגות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

תוכו כבדו?

מרן זצוק"ל היה מזהיר. התורה מלמדת את האדם איך יתנהג עם אשתו, באיזה דרך ארץ וכבוד, וכמו שכותב הרמב"ם: "וכן צו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו" - יכבד אותה ויתנהג עמה יפה, לא יעס ולא יצעק עליה.

הנה רבי זירא האריך ימים, שאלוהו תלמידיו מדוע אתה מאריך ימים? אמר להם, מימי לא הקפדתי בתוך ביתי. כי יש אדם מודרני שבחוץ מתנהג יפה עם הבריות, על כל דבר מבקש 'סליחה', אך כשנכנס לביתו כמו שמלאך המוות נכנס... צועק על זה ועל זה. בחוץ אתה מתנהג סוכר 'עסאל', בבית אי אפשר לשמוע אותו. ורבי זירא אומר, "מימי לא כעסתי", קורה לפעמים שאשה טועה שמה פעמיים מלח, הבעל בא לאכול ורואה מלוח הרבה, יקח כוס עם מעט מים יכניס בפנים ויגמור, 'וישלך אל המים וימתקו המים'. אדם אחר בלי דת מתחיל לצעוק ועושה מהפיכה...

מה יש בזה, חיי העולם הזה כולו הבל!
[מעדני מלך]

שאלות ותשובות

ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

שאלה: האם מותר להתענות תענית יחיד בימי חודש ניסן?

תשובה: בבית יוסף ס' תק"ט כתב שאין להתענות בחודש ניסן תענית ציבור אולם תענית יחיד נהגו להתענות, וכך פסק בשולחן ערוך שאין מתענים בו להזכיר בציבור ואילו בתענית יחיד לא הזכיר איסור בדבר. והרמ"א כתב שמנהגם שלא להתענות כלל בחודש ניסן ואף לא תענית יחיד. בסיכום. מנהג הספרדים להתענות תענית יחיד בימי חודש ניסן ומנהג האשכנזים שלא להתענות כלל בימי חודש ניסן, חוץ מתענית בכורות בערב פסח ותענית חלום.

שאלה: האם נשים חייבות בברכת האילנות?

תשובה: לדעת רבינו עובדיה יוסף כפי שכתב בחזון עובדיה ראוי שגם הנשים יברכו בברכת האילנות.

שאלה: האם אברך שתורתו אומנתו צריך לתת קמחא דפסחא?

תשובה: כתב הכה"ח (סי' תכט סק"נ) שכיוון שהדבר שני במחלוקת יכול לומר "קים לי כמאן כפסור" [אני סובר כמי שפוסר], אבל מכל מקום נראה שהיכא שיש מנהג שתלמידי חכמים נותנים, אין לשנות ע"ש ונראה שכיום המנהג ליתן.

שאלה: האם אפשר להשתמש בפנס בבדיקת חמץ?

תשובה: דבר זה הוא מחלוקת בין הפוסקים והכרעת מר"ן הגאון רבינו עובדיה יוסף בחזו"ע (עמ' ל"ח) שבמקום צורך שאין לו נר כשר אפשר להשתמש בפנס. אם יכול להכניסו לחורים ולסדקים.

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

הנגע שהפך לענג

בחנוכת הבית נהגו בעם ישראל לקרוא את המשניות שראשי התיבות שלהם הוא "בית"

- ברכות.
- יו"ט - ביצה.
- תמיד.

בנוסף לכך, ישנו גם קטע מתוך דברי הזוהר הקדוש העוסק דווקא בנגעי הבתים, המוזכרים בפרשת השבוע שלנו.

והדבר פלא. וכי זה סימן ברכה לבית היהודי, שמיד בחניכתו קוראים קטעים העוסקים בצרעת הבתים?

אלא מעיון בדברי הזוה"ק מתברר דבר מדהים.

כשעם ישראל הגיעו לא"י רק אז החלו לבנות בתי אבן. עד אז שהו באהלים כל משאם במדבר.

והנה כאשר באו לארץ לחמו וכבשו ולאחר מכן חילקו את הארץ בתהליך של 14 שנה. ואז כאשר בא בעה"ב ורוצה לשבת תחת גפנו ותאנתו ולשמוח בחלקה שעלתה בגורלו. פתאום הכל משתבש.

החלו כתמים מוזרים בקירות - מהר מאוד מתברר שזה לא פיצוץ בצנרת, אלא נגע מוזר על הקיר. הכהן מצווה לפרק את האבנים, ומודיע שיכול להיות שאם המצב יתדרדר הם יאלצו לסתור את הבית!!!

אין לתאר את גודל עוגמת הנפש שיש לאותו יהודי.

אבל דווקא מהמקום הכי חשוך, שם מתגלה האור הגדול.

וכך אומר הזוה"ק שהכנענים החביאו את אוצרותיהם בקירות הבתים על

מנת שבני ישראל לא ימצאו אותם כאשר ינחלו את הארץ. והקב"ה עושה עימנו חסד ומביא נגע על קירות הבית, והאבנים נחלצות מהקיר, ופתאום נולד עשיר חדש בשכונה!!!

מה קרה? תחת האבנים הסתתר אוצר!!!

כעת מתברר שהכל לטובה.

קטע יחודי זה אנו קוראים מיד שחונכים את הבית, כמסר עוצמתי לבעל הבית. שגם אם יהיה נזק, חלילה אין רע מאת ה' ובסופו של דבר הכל יתהפך לך לטובה ולברכה.

בסיומו של השיעור סיפר לי אחד מן המשתתפים - חברו התנדב לתרום כליה ליהודי שנמצא תואם לו, ובכך להציל את חייו. קדמו להחלטה זו התלבטויות רבות, עקב הקושי, הכאב, והסבל הכרוך בכך.

אך בסופו של דבר נפלה ההחלטה. הוא תורם!!!

כאשר החל הניתוח התברר שהכליה נגועה במחלה הידועה. הסרתה של הכליה מבעוד מעוד, הצילה את חייו של התורם!!!

מסתבר שהתורם חשב שהוא הולך להציל את חברו. ולסבול עבורו. מסתבר שהוא בכלל הציל את עצמו.

העולם נקרא עולם מלשון העלם - הכל נעלם.

העבודה שלנו לחזק את יסודות האמונה. לדעת שהכל לטובה. הכל ללא יוצא מן הכלל. ידיעה זו כאשר היא הופכת לחוויה מוחשית אין תחושת עונג גדולה ממנה.

שנוזה שכל נגע יהפך לענג. מתוך אמונה ושמחה.

שבת שלום

לאשת חיל

ההתנהלות עם השם איתי והמקרים שיקרו איתי. הכל בר תיקון, בר שינוי ותלוי באמונה שלי מול בורא עולם, לא בכל הסביבה. כל כך מעודד לדעת שאבא שאוהב ומרחם מנהל אותי בפרטיות, לא בכלליות. ההשגחה מדויקת וייחודית, מתחשבים בנשמה שלנו, מאיפה היא קורצת, איזה כוחות יש לה ומה ניתן לצפות ממנה. המשך הפסוק "רק בעיניך תביט ושלמת רשעים תראה כי אתה ה' מחסי" – הקב"ה הוא המחסה שלנו בבחינת "ממך אליך אברח" – ממה שהוא בידיו הרחומות מעביר אותנו בחיים, לאן נברח? רק לצל כנפיו. לאבא שלנו. לא בכדי אנו אומרות את הפסוק המחזק הזה לפני שהולכים לישון, זוהי סגולה נפלאה שלא נזקק משום רע, שהחלומות יהיו טובים והשינה תהיה מתוקה ותיתן כוח ליום המחר. דווקא אז בין הימים, שעושים חשבון נפש על שעבר באותו יום או אז השם נתן לנו את הרגשת הביטחון – אליך לא יגש! אל תדאגי, דואגים לך, אוהבים אותך, מנהלים לך את החשבון בנפרד מכל אחר. בדיוק מה שמתאים לך. קחנה את הפסוק הזה, את ההרגשה הנפלאה הבטוחה הזו. בדור שלנו ישנם כל כך הרבה מקרים (מקרה = רק מזה) אסונות, פיגועים, מחלות... לא חסר דברים לא נעימים. ואבא שלנו, הרחמן והאוהב מביט מלמעלה, מלטף ואומר לך אישית: אל תדאגי, אליך לא יגש! מי שסומך ובוטח בהשם שכל מה שעושה לטובה עושה, בצורה המדויקת ביותר את מה שטוב ביותר עבור כל אחת מאיתנו. גם אם כל העולם כך – אנחנו בעבר השני, בעברו של אברהם אבינו. מאמינים בני מאמינים.

שבת טובה ומבורכת!

אשתך אתכן בסיעתא דשמיא בפסוק מאוד מחזק. בכל יום בקריאת שמע של המיטה אנו אומרות "יפול מצידך אלף ורובה מימינך, אליך לא יגש" – פעם חשבנו על הפסוק הזה? נתבונן מעט ונעמיק בו ונקבל כוחות וביטחון שכולנו צריכים בדור אפוף הצרות הזה. "יפול מצידך אלף" – גם אם מצידך ישנם אנשים שהזוגיות שלהם לא פורחת, שלא מצליחים במשהו, שאין מספיק כסף לקנות דירה או חס ושלום אם ישנם שמרגישים לא טוב וכל צרה אחרת... "ורובה מימינך" – ומימינך ישנם אנשים שכל חורף לוקים בדלקת ראות, שילדים מקבלים חיסונים נגד שפעת ובכל זאת חולים בה, שאם אין הון עצמי של 500 אלף ₪ אז אין סיכוי לקנות דירה, או שכל ילד שני עם בעיות בריאותיות או התנהגותיות לא עלינו. גם אם כל חוקי הטבע חלים על כל הסביבה שלנו – מי אמר שעלינו זה יחול? כאן מגיע משפט המחץ – "אליך לא יגש!" גם אם כל העולם כך וכך – מי אמר שאלייך זה יגש? את לא בעסק. כל אחד עם חשבונו הנפרד, זה לא אומר שאם לשכנה קורה כך אז גם לי יקרה, ואם ילד יכול להידבק בוירוס כלשהו כשהולך לקופת חולים – לא בהכרח שזה יקרה גם לנו. "אליך לא יגש" – זהו הפסוק המעודד ביותר עלי האדמות. כל מאורע שאנו נזהרות כל כך שלא יגיע אלינו ובשל כך לעיתים חיות בפחד וחרדה שמא יגיע אלינו ואז נמנעות ממאכלים מסויימים בגלל, לא מתקרבים לחולים בגלל, מפחדים מוירוסים, מחיידקים, חוששים ממחלות וקרינה. כן צריך להישמר אך לא לפחד. לא לחיות בחרדה כל הזמן בגלל מה שקורה עם העולם מסביב. בפסוק הזה טמון הביטחון. ביטחון בהשם, שהוא דואג למי ומה יגיע. כל אחד נידון בנפרד, מה שקורה מצדדי ולידי לא אומר כלום לגבי ולגבי

פנינים מהפרשה

אִשָּׁה כִּי תִרְוֶיַע (בי-ב)

אם זכה אדם אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך. גופו של האדם הוא מטבעו רופף וחלש מגופם של שאר בעלי החיים, האדם נופל מכל שאר בעלי החיים גם בזה, שהללו מזוונותיהם מצויות ומזוונות להן בשדה ובעיר, וכן אינן זקוקות כלל למלבושים מיוחדים, בעוד שהאדם חייב לטרוח ולעמול הרבה בזיעת אפו כדי להשיג את מזונו והלבשתו, אף על פי כן נחשב האדם לנזר הבריאה והוא נעלה ונכבד מכל הברואים בעולם, לפי שיש לפניו תכלית ומטרה, לעבוד את השם יתברך ולעסוק בתורתו, והמטרה הזאת עושה אותו לגדול וחשוב, ברם, במה דברים אמורים, כשהאדם הוא "זכה" שהוא ממלא את תפקידו באמונה ושוואף להגיע אל מטרותיו, אבל אם "לא זכה" שאיננו עושה את המוטל עליו בתור אדם, הרי באמת כל בעל חי גדול ונעלה ממנו, שכן איננו צריך לעמול קשות בעולם כמו האדם, "יתוש קדמך" (כתב סופר)

וְבָיִים הַשְּׁמַיִם יִמּוּל בְּשׂוֹר עֶרְלָתוֹ (יב-ג)

בני ישראל קרויים נימולים, אף אם מאיזו סיבה שהיא טרם נכרתה מהם הערלה. ומאידיך נכרי, אפילו אם נימול הרי קרוי ערל, – "ערלי לב" – ואמנם כך הוא הדין, ש"הנודר מן הערלים – מותר בערלי ישראל ואסור במולי עכו"ם" (נדרים ל"א), לפיכך אמר הכתוב: "ימול בשר ערלתו" – יש לכרות רק את בשר העורלה, שכן בתור בן ישראל, הריהו כבר מהול ואין בו ערלה כלל, אלא יש לסלק רק את בשר העורלה, לעומת זאת אצל הגרים והעבדים נאמר: "ימולת אותו" – "המול לו כל זכר" (שמות יב-מד, מח) ולא נאמר "בשר" – לפי שבעצם הריהם ערלים והמילה מסלקת את הערלה ולא רק את הבשר... (תורת משה)

תְּבִיאֵי קֶבֶשׁ בֶּן שָׁנָתוֹ לְעֵלָה וְבֶן יוֹנָה אוֹתוֹ תִּרְוֶיַע (יב-ד)

בעטיו של חטא חוה, אשר נתפתתה לנחש ואכלה מעץ הדעת, באה הקללה של "בעצב תלדי בנים", הרי ממילא קרבנה של היולדת – שבא לכפר על השבועה שנשבעה מחמת חבלי לידה – מהווה כפרה ותיקון גם על החטא הקדמון של חוה אשר גרם לכך. והנה, חוה חטאה גם במחשבה – שנהנתה מדברי הנחש והאמינה להם ("ותראה האשה") – וגם במעשה – שאכלה מעץ הדעת ("ותקח האשה") – לפיכך על היולדת להביא קרבן עולה, שמכפר על המחשבה, וחטאת – על המעשה. (שם שמואל)

סיפור לשבת

איש לא רצה בשיח עימו, לא בירכוהו ביום השבת ב"שבת שלום" ובי"ט לא איחלו לו חג שמח. והגיעה שנתא הבריות אליו עד שילדים ניצבו על עצים וגגות ורגמוהו באבנים ובפירות רקובים... יום אחד חלה יוס'ה במחלה קשה ושכב על ערש דווי. רופאיו קבעו ששעותיו ספורות. באו אצלו אנשי חברה קדישא ואמרו לו: יוס'ה, הנה אתה הולך למות! לא ירד כספך עימך לקבר ולא יפיח בעצמותיך היבשות רוח חיים. תן לקופת הקהילה אלף רובל למען עניי העיר, ואנו נעסוק בקבורתך לפי כל הכללים ולפי הלכות כבוד המת. דע לך, אם אי אתה עושה כן, אין אנו מתעסקים בקבורתך, והיה בשרך טרף לעוף השמיים!

- "אין אני נותן כי אם חמישים רובל, ותו לא! אם לא תרצו, לא תקברוני. כל חיי חייתי לכדי, וכך גם אקבור את עצמי לכדי".

אמרו האנשים לעצמם: "לא רק קמצן הוא זה, אלא גם משוגע. הולך להיפרד מן העולם וחושב שלא ייפרד מכספו".

קמו והלכו להם.

אחר שעה קלה נפח את נשמתו ומת.

עבר יום אחד – ולא קברוהו. יום שני – ולא קברוהו. יום שלישי – ולא קברוהו. כיוון

בבית קברות יהודי אשר בקראקוב מצויה מצבה מחוץ לגדר עליה רשום: "פה נטמן יוס'ה קמצן קדוש".

באותם ימים, לפני למעלה משלוש מאות שנה, שרר בקראקוב רעב ועוני כבד. רוב התושבים לא מצאו מלאכה לפרנס בה את משפחתם. ואלו אשר שלחו ידם בדבר, היו שואבי מים וחוטבי עצים אשר אין הפרוטה מצויה בידם, כיוון שכן, לבושים היו בבגדיהם הבלויים, ודרים בבתים עלובים, וכאשר תקפן רעב, פעמים נתמזל מזלם והשביעו בפת חרבה נפשם, אך בדרך כלל ניצחורו בדף גמרא, או פרק בחומש. על דרך הכתוב: "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה'".

ובין כל העניים המרובין הללו, חי אדם אחד בעושר גדול ויוס'ה שמו. ביתו היה גדול ומפואר, וחדרים לו מימין ומשמאל, ובשעות הלילה – עשיות חניניות מאירות את חללו, ותנורים משכחים בו את הקור העז אשר בחוץ, למען תומתק על יוס'ה שנתו. ומרוב בגדים וכלים נאים, הגיע הדבר לידי כך, שמה שלובשים בני ביתו בתשעה באב קודם חצות, לא לבשה בקראקוב אפילו כלה תחת חופתה...

ברם, אף שאמרו חז"ל "דירה נאה וכלים נאים מרחיבים דעתו של אדם". דעתו של יוס'ה צרה עליו מאוד ולבו גס בבריות. מימיו לא פרס פרוסה לעני ולא שעה לשוועת רעבים עד שהיו אומרים עליו הבריות: "גדולה קמצנותו מגודל עושרו".

המשך סיפור לשבת

סולח אתה לנו? האם יש מחילה לאשר עוללנו לך? אתה פירנסת את עניי עירנו שנים רבות, ואילו אנו זילזלנו בכבודך וביזיונו אותך בציבור, הלבנו את פניך, ואת חיינו אנו חבים לך. כלום יש מחילה בעולם לכפויי טובה שכמונו? אה, אה..." כך היה עומד וצווח עד שכמעט פרחו נשמתו.

חבורת העניים ישרה אף היא סביבו ומיררו בכי: "יוסל'ה דאג לכל מחסורינו ואנו ובנינו רגמנוהו באבנים ובשאר ירקות".

בליל שבת קודש, כאשר נם הרב את שנתו, ניגלה לו יוסל'ה בחלומו: רבנו סולח אני לכם בסליחה גמורה ואין לי שום טריוויא. דע לך, שבבית הקברות לא הייתי לבדי כלל. שמה באו אברהם אבינו, יצחק אבינו, יעקב אבינו, משה רבינו, אהרן הכהן ודוד המלך עם כינור ביד ליוויו לפתחו של גן עדן. ומאושר אני כאן בכל אושר, שמעניק הקב"ה לאוהביו. רק צער אחד אנוכי מצטער, מתגעגע אני כל העת למעטפות תחת הדלתות לכבוד שבת קודש..."

ואם כן למדנו, כשעושים צדקה, כמה שאפשר להסתיר את הדברים ולהצפינם יותר טוב. ב. כשעושים צדקה צריך לתת עם פנים שמחות, פנים של חג. יש פעמים שאדם נותן צדקה אך עושה זאת עם פרצוף של תשעה באב, בזה הוא פוגם בשכרו כמו שרומזים בדברי הפסוק "הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע" כשאדם נותן צדקה עם פרצוף של בכי, אז אחרי מאה ועשרים יוכה לקבל חזרה, אך בדיוק את מה שזרע, אם נתן מאה שקל יקבל מאה שקל. אבל "בא יבוא ברינה נושא אלומותיו". כשעושה צדקה עם פנים שמחות ונותן הרגשה טובה למקבל, אז הקב"ה זורע את הצדקה שלו ומצמיח אותה ומשקל אחד יכולת להיות אלומות שלמות, וזהו "בא יבוא ברינה נושא אלומותיו". [להתעדן באהבתך]

שהגיע יום רביעי, נכנס אצלו שכן הגר בקרבת מקום, אמר בלבבו: "לא משום כבודו של יוסל'ה, אלא משום כבודו של הקב"ה, שלא יהיו בריותיו זרוקים כבשר בשדה טריפה".

נטל את גופתו, הניחה על העגלה ומשהגיע לפאתי בית הקברות, חפר בור אחרי הגדר, טמן בו את המת ושב לביתו.

ערב שבת נכנס עני מעניי העיר אצל רב העירייה, הלא הוא הגאון הקדוש בעל ה"תוספות יום טוב" זיע"א: "רבנו! תן לי מעט פת להאכיל בו את ילדיי בשבת קודש!" - "אתן לך בכבוד ובשמחה. אך אמור נא לי, מכירים אנו זה עשרים שנה, מדוע באת דווקא היום?"

- "רבי! אומר לכם את האמת בעניין הזה, אף שכל ימי נשתמרה כסוד בלבי, מדי שבוע ביום חמישי, קיבלתי תחת דלתי השבורה מעטפה ובה חמישה רובל. אין אני יודע מי היה מניחה שם, אך אני יודע שבמעות אלה לוקח הייתי צורכי שבת לבניי ולבנותיי. ועתה לא קיבלתי המעות, והיכה הרעב בביתי".

בעוד הם יושבים ומשוחחים, באו עוד ועוד עניים מעניי העיר, וכולם סיפור אחד להם על מעטפה תחת הדלת. מעולם לא דיבר איש מהם על זה, כי חושש היה שאם יפרסם את הדבר ברבים, יפסיק אותו אדם החפץ לתת בסתר להניח שם את מתנותיו, שמא בגלוי לא יחפוץ לתת.

הרב הבין בחכמתו את סוד העניין וצווח צווחה גדולה ונוראה: "יוסל'ה הקדוש! האם

"הייב אדם לתת קמחא דפסחא לפני הפסח"

קמחא דפסחא לעניים בני תורה

כל המעוניין לקיים מצוות
"קמחא דפסחא" בהידור
אנו מחלקים חבילות נכבדות
הכוללות את צרכי החג.

לנזקקים בני תורה
ולמשפחות מועטות יכולת
מחיר כל חבילה = 250 ש"ח

"כל המשמח ארבעה שלי
אשמח ארבעה שלו"

"כל המרחם
על הבריות
מרחמים עליו מהשמים"

03-8000-770

בשבח והלל להשם יתברך שמחים אנו להודיע כי יצא לאור הספר

"יגל ליבי בישועתך"

מאת הרב יואל כהן שליט"א
בנושאים אמנה וביטחון,
שמחה בעבודת השם
שלוות, סבלנות, וקנאה.
אין אפשר לדעת לזכות מאשר
פני אמונה?
אין אפשר לדעת שיש ברא לעולם?
מהו הכוח בהוסק?
אין אפשר לדעת כוחו בהוסק?
למה באים חסידים?
הכל לאבד?
מחפשים ישועה?
מהו שגור אמת?
הדרך להגיע לעולם?
הנחה לעשייתנו
סבלנות
אין אפשר לדעת לזכות ונחיל?
למה חייבים לדעת באשר?
תשובות לשאלות
אלו יתבארו בספר זה

ניתן להשיג את הספר אצל:

בית מדרש "בית חיים" ערואל 41, 03-8000-770
יחסי - מוסדות דמוקרטיה, 27 ש"ח סטוריה
אשדוד - צור מוראן 052-4658387
פתח תקוה - מרכז פסטור ד"ר מן ציון גליס 27 א.ת.
רוממות - מ"ש מושלם 054-6491930
חזרה - מ"ש אביב, הבריגדה היהודית, ס.א.נל 055-8848220
מדינת - מ"ש מליאנו 052-4793 05-7774793
תורה - מ"ש קרן לכושר 26
תל אביב - מ"ש חיים ד"ר התקומה 17/2 052-7620935
אשקלון - מ"ש מרדכי ד"ר רב יצחק יוסף 054-3483234

רוצים להכניס קדושה לבית?

מעוניינים בחוג בית
או בערב הפרשת חלה בביתכם?

צרו קשר: 03-8000-770